

Arrest

nr. 79 343 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE CONINCK en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op 20 oktober 2010 een asielaanvraag in. Op 28 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Zafarwal in de provincie Punjab. Sinds 2006 was u lid van PML-Q (Pakistan Muslim League Q). U kwam

regelmatig over de vloer bij S. S.-a.-H., MPA (member of provincial assembly) van 2002 tot 2008. U ging met hem mee naar meetings en trachtte mensen te overtuigen om voor PML-Q te stemmen. Sinds september 2009 werd u door S. S.-a.-H. betaald voor uw diensten. U reed ook met één van de wagens van S. S.-a.-H. en bracht de kinderen van zijn broer regelmatig naar school. Op 27 maart 2010 was u samen met de broer van S. S.-a.-H. en twee bodyguards onderweg met de wagen. U was de chauffeur. Plots stopte een andere wagen. Daarin zaten C. A. Q. K., de huidige MPA die werd verkozen in uw kieskring, en zijn drie bodyguards. Twee van hen stapten uit en begonnen op jullie te schieten. Daarop begonnen de twee bodyguards van S. S.-a.-H. terug te schieten en raakten daarbij één van de bodyguards, N. M., Hij overleed aan zijn verwondingen. Omdat u vreesde problemen te krijgen met de politie vluchtte u nog diezelfde dag naar vrienden in Peshawar. Ongeveer twee weken later werd u daar ontvoerd door de broer en bodyguards van C. A. Q. K. . Ze beschuldigden u van de moord op N.. U werd opgesloten en gemarteld. Ongeveer 15 dagen later slaagde uw neef erin om u vrij te krijgen. U ging onmiddellijk naar Lahore en reisde de volgende dag van daaruit verder per trein naar Karachi. Daar bleef u gedurende vier dagen bij de smokkelaar. Dan werd u naar een voor u onbekende plaats buiten Karachi gebracht waar u ongeveer twee maanden diende te wachten. Vervolgens werd u met verschillende opeenvolgende vrachtwagens naar Turkije gebracht. Daar bleef u twee dagen. Vervolgens reisde u opnieuw per vrachtwagen verder en kwam u in Italië aan. Van daaruit werd u wederom met een vrachtwagen naar een plaats gebracht, u denkt ergens in Frankrijk, van waaruit u per trein naar België bent gereisd. Op 15 augustus 2010 kwam u aan in België en op 20 oktober 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een kopie van een FIR (First Information Report), een kopie van de Engelse vertaling van de FIR en een kopie van een post-mortum verslag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel 'origineel Pakistaans bewijs' kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. U legt enkel een fotokopie van uw Pakistaanse identiteitskaart voor. Gezien het ontbreken van een origineel identiteitsdocument met foto en de vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, toont u uw identiteit derhalve niet genoegzaam aan. Wanneer u tijdens het eerste interview op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) gevraagd werd naar uw Pakistaanse identiteitskaart verklaarde u deze te hebben achtergelaten in Pakistan (zie DVZ verklaring punt 21). Wanneer u tijdens het eerste gehoor op het CGVS een kopie van uw identiteitskaart neerlegt en u opnieuw gevraagd werd naar de originele verklaarde u wederom dat deze zich in Pakistan bevond bij uw neef of uw broer. Wanneer u er op gewezen werd dat u uw identiteitskaart zo snel mogelijk diende voor te leggen, stemde u hiermee in (zie gehoorverslag CGVS 28/10 p. 6). Wanneer u tijdens een tweede gehoor op het CGVS, bijna twee maanden later, opnieuw gevraagd werd naar uw originele identiteitskaart verklaarde u wederom dat deze zich nog in Pakistan bevond (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 3). Aangezien u 10 tot 15 dagen voor dat tweede gehoor nog contact had met uw broer en uw neef (zie gehoorverslag CGVS 20/12 pp. 1-2) had u geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u nog steeds had nagelaten uw originele identiteitskaart te laten opsturen. Hiermee schiet u tekort in uw plicht tot medewerking waardoor uw algehele geloofwaardigheid fundamenteel wordt aangetast.

Behalve de vaststelling dat u geen origineel identiteitsdocument hebt neergelegd, legde u evenmin een origineel bewijs neer ter staving van de door u vernoemde vrees. De bewijslast berust nochtans in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. U legde een onvolledige kopie neer van een gecertificeerde kopie van een FIR en een quasi onleesbare kopie van een post-mortum rapport. Uw neef vroeg iemand deze in te scannen en u per e-mail te bezorgen. Wanneer u gevraagd werd waarom u niet gevraagd had u de originele documenten per post te bezorgen, stelde u niet te weten dat dit nodig was (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 4). Nochtans werd u voor het invullen van de CGVS vragenlijst op de DVZ, meer dan een jaar voordien, expliciet medegedeeld dat u zo mogelijk originele documenten moet voorleggen (zie CGVS vragenlijst punt 1). Aangezien uw neef u een kopie kon bezorgen, kan van

u worden verwacht dat u tevens de originele gecertificeerde kopie van de FIR en het originele post-mortum rapport of een duidelijk leesbare gecertificeerde kopie daarvan voorlegde. De vaststelling dat u naliel dit te doen, ondermijnt verder uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft uw lidmaatschap van PML-Q dienen volgende zaken te worden opgemerkt. Bij het invullen van de CGVS vragenlijst op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde u sinds september 2009 lid te zijn van PML-Q (zie CGVS vragenlijst punt 3). Op het einde werden uw verklaringen ter bevestiging aan u voorgelezen en deze waren volgens u correct. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS daarentegen verklaarde u sinds 2006 lid te zijn van PML-Q (zie gehoorverslag CGVS 28/10 p. 4). Dit is een wel zeer groot verschil. Hoewel u zo'n vijf jaar lang voor de partij gewerkt zou hebben, waarvan het laatste half jaar zelfs betaald, zou u niet over een lidkaart hebben beschikt (zie gehoorverslag CGVS 20/12 pp. 8-9). Dit is op zijn minst zeer opmerkelijk te noemen. Verder wist u ondanks uw jarenlange betrokkenheid bij PML-Q niet wie de stichter was van de partij, noch waarvoor de Q staat in PML-Q (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 12). Van iemand die ongeveer vijf jaar voor een politieke partij gewerkt heeft, deels betaald, mag toch enige basiskennis verwacht worden. Wanneer u gevraagd werd wat u precies voor PML-Q gedaan hebt, verklaarde u dat u mensen overtuigde om voor uw partij te stemmen omdat het een goede partij is. Wanneer u echter gevraagd werd wat voor goede dingen de PML-Q doet, stelde u "Ze doen niets tegen de arme mensen. Ze zijn een goede partij". Gevraagd naar voorbeelden van zaken die PML-Q gerealiseerd heeft blijft u wederom zeer vaag en oppervlakkig. U stelde "Toen ze aan de macht waren hebben ze heel veel goede dingen gedaan in ons dorp. Ze vielen de arme mensen niet lastig". (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Van iemand die mensen ging overtuigen om op PML-Q te stemmen, mag een meer gedegen antwoord worden verwacht. Tot slot slaagde u er niet in om ook maar één MPA (member of provincial assembly) van PML-Q te noemen. Nochtans zetelen er in Punjab 34 leden van PML-Q als MPA (zie blauwe map). Uw beperkte kennis over PML-Q en het ontbreken van een lidkaart doet ernstige twijfels rijzen bij uw verklaring gedurende jaren voor deze partij te hebben gewerkt.

Voorts verklaarde u nauwe contacten te hebben gehad met S. S.-u.-H. maar ook hieraan kan worden getwijfeld. Hoewel u vaak bij S. S.-u.-H. thuis kwam wist u niet wat de naam is van zijn echtgenote (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 10). Gevraagd naar zijn leeftijd verklaarde u dat 2 hij ongeveer 38 à 40 jaar is (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 14). Uit informatie blijkt echter dat S. S.-u.-H. al 50 jaar oud is (zie blauwe map). Het is ongeloofwaardig dat u gedurende jaren voor iemand werkte en daar nauwe contacten mee had maar dergelijke gegevens niet weet. Verder wist u wel dat S. S.-u.-H. provinciaal minister is geweest maar wanneer u gevraagd werd naar zijn verantwoordelijkheden als minister antwoordde u volledig naast de kwestie. Volgens u was hij verantwoordelijk voor het aanleggen van straten en moest hij mensen die problemen hadden helpen (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Het is niet aannemelijk dat u jarenlang in nauw contact stond met S. S.-u.-H. en voor hem hebt gewerkt, onder andere het ronselen van stemmen, maar dat u niet weet dat hij tussen 2002 en 2007 minister was van "Religious Affairs and Auqaf" (zie blauwe map). Voorts verklaarde u te hebben gewerkt als chauffeur voor S. S.-u.-H.. Nochtans beschikt u niet over een rijbewijs. Volgens u was dat niet nodig (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 11). Het is echter niet geloofwaardig dat een politicus iemand zonder rijbewijs als chauffeur in dienst neemt en hem daarvoor betaalt.

Aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt gedurende vijf jaar lid te zijn geweest van PML-Q en voor S. S.-u.-H. te hebben gewerkt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring betrokken te zijn bij een schietincident tijdens uw werk en de daaropvolgende aanklacht tegen u. Zoals eerder reeds vermeld, legde u enkel fotokopieën neer waardoor er getwijfeld kan worden aan de authenticiteit. Op de kopie van de FIR ontbreekt er zelfs een gedeelte (zie groene map). Verder staat er in de vertaling van de FIR dat het schietincident plaatsvond op 27 mei 2010, en niet 27 maart 2010 zoals u verklaarde (zie groene map). Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de naam van het slachtoffer dat hierbij het leven liet. Op de DVZ verklaarde u dat J. werd gedood (zie CGVS vragenlijst punt 5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat het om N. M. ging (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder verklaarde u door de broer en bodyguards van C. A. Q. K. in Peshawar te zijn ontvoerd. U hebt echter geen idee hoe ze u daar gevonden hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Dit ondergraaft nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot legde u diverse tegenstrijdige verklaringen af wat betreft uw reisroute van Zafarwal naar België. Op de DVZ verklaarde u dat u 15 tot 20 dagen nadat u ondergedoken was in Peshawar ontvoerd werd (zie GCVS vragenlijst punt 5). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u ongeveer 10 dagen in Peshawar verbleef alvorens ontvoerd te worden (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 5). Wat betreft de duur van uw opsluiting verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat men u 15 à 20

dagen opsloot (zie gehoorverslag CGVS 28/10 p. 6). Tijdens het tweede gehoor daarentegen beweerde u al na 10 tot 15 dagen te zijn vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 5). Vervolgens verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS 4 à 5 dagen in Lahore te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS 28/10 p. 6). Tijdens het tweede gehoor daarentegen verklaarde u de dag na uw aankomst Lahore alweer te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 5). Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u ongeveer een maand in Karachi verbleef, alvorens uw land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 28/10 p. 6). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter 4 dagen in Karachi te hebben verbleven en daarna nog eens twee maanden op een andere plaats alvorens Pakistan te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 5). Verder verklaarde u op de DVZ in juli 2010 te zijn aangekomen in Istanbul (zie DVZ verklaring punt 34). Tijdens het gehoor op het CGVS stelde u niet te weten in welke stad in Turkije u twee dagen verbleef. U zou het nooit geweten hebben want de smokkelaars zouden het u niet verteld hebben. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u hiervoor geen verklaring geven (zie gehoorverslag CGVS 28/10 p. 7). Tot slot verklaarde u op het CGVS dat u vermoedelijk van Frankrijk naar België met de trein bent gereisd (zie gehoorverslag CGVS 20/12 p. 7). Op de DVZ daarentegen verklaarde u met de vrachtwagen van Italië naar België te zijn gereisd. U maakte daar nergens melding van een trein (zie DVZ verklaring punt 34). Bovenstaande vaststellingen brengen uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het betreffen hier allen fotokopieën. Aangezien deze aan de hand van knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, is de bewijswaarde ervan beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad merkt op dat S. S.-a.-H. moet worden gelezen als S. S.-u.-H.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, *juncto* de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven geldt, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken.

Verzoeker stelt dat met het eerste interview van 28 oktober 2011 geen rekening kan worden gehouden omdat er enerzijds een gespannen sfeer zou zijn geweest waarin verzoeker onmogelijk zijn vluchtrelaas kon uitzetten en er anderzijds een taalprobleem was in de zin dat zowel de tolk als de interviewer beweerdelijk gebrekkig Engels spraken.

2.3.1. In het gehoorverslag werd eerst geacteerd *“Advocaat zegt dat tolk rustiger moet praten, dat hij niet mag roepen. Tolk vertelt dat hij professioneel is en dat advocaat geen advies moet geven aan hem. Ik vertel advocaat dat hij aan het einde van het gehoor zijn opmerkingen mag geven. Maar niet mag tussenkomen. Advocaat (dat ik ook) Zegt dat ik ook rustiger moet zijn.”* (p. 7), waarna het interview na de volgende tussenkomst van de advocaat werd stilgelegd *“Advocaat: Twee keer heb ik het gehoor onderbroken, ik had het gevoel dat de persoon die het gehoor afnam zich niet goed voelde, er was stress, dit zorgde dat er werd geschreeuwd op de tolk en geschreeuwd op de cliënt dergelijke stresssituaties voor een asielzoeker op interview kunnen niet door de beugel.”* (p. 8).

Verzoekers advocaat stelt hieromtrent in het verzoekschrift *“Er was duidelijk iets verkeerd met de persoon die het interview heeft afgenomen. Het klavier mocht het als eerste ontgelden. Dit zorgde voor een enorm gespannen sfeer! Daarna begon voormelde persoon te roepen op de tolk, wanneer deze een antwoord van verzoeker vertaalde, die volgens voormelde persoon geen antwoord was op zijn vraag. De tolk begon dan op zijn beurt te roepen op verzoeker. De sfeer was om te snijden. Als raadsman kon ik niet anders dan tussenkomen.”*

Verweerder stelt daarentegen *“Verweerder wijst er op dat daar waar verzoeker aanvoert dat er tijdens het eerste gehoor een stress situatie geschapen werd hij nalaat aan te tonen wat de precieze oorzaak daarvan was. Uit het gehoorverslag blijkt dat zijn raadsman, strijdig met de voorschriften, tweemaal tussenkwam tijdens het gehoor om zowel de tolk als de protection officer voor te schrijven dat de ene stiller moet praten en de andere kalmer moet zijn. Voorts maakt hij opmerkingen over wat volgens hem een gebrekkige kennis van het Engels van beide personen betreft (die n.b. over een jarenlange ervaring in hun functie beschikken en nooit tevoren met dergelijke opmerkingen geconfronteerd zijn geweest). Daarbij dient ook opgemerkt dat om alle subjectiviteit te vermijden de betreffende protection officer het gehoor vrijwillig stopgezet heeft, waarna het twee maanden nadien hernomen werd door een andere protection officer. Dit element kan dus geenszins weerhouden worden als een beïnvloedingspunt van de bestreden beslissing. Bovendien laat verzoeker na aan te duiden welk precies deel van zijn verklaringen door de voorgehouden stress zouden beïnvloed zijn en blijkt nergens uit het administratief dossier dat het gehoor om “persoonlijke redenen” werd beëindigd.”*

2.3.2. Op het CGVS rust de verplichting om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het gehoor van de kandidaat-vluchteling te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van de kandidaat-vluchteling om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken, hierop constructief moet worden gereageerd. Ook verzoeker dient bij te dragen tot het correct verloop van een verhoor en dient problemen direct en concreet te melden. De Raad stelt vooreerst vast dat zowel uit het gehoorverslag van het eerste CGVS-verhoor als uit het verzoekschrift blijkt dat er zich tijdens het eerste verhoor incidenten hebben voorgedaan die een gespannen situatie veroorzaakten en uiteindelijk tot de stopzetting van het gehoor hebben geleid. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk verhoor in optimale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Verzoeker dient zijn grief concreet en nuttig aan te voeren, wat niet het geval is. Immers verzoeker toont niet aan welke verklaringen niet konden gemeld worden, noch waarom de Raad desgevallend met bepaalde concrete verklaringen geen rekening kan houden, te meer nu een tweede interview werd georganiseerd en verzoeker opnieuw de kans kreeg zijn verklaringen over te doen en/of aan te vullen.

De Raad stelt vast dat de voornaamste feiten worden bevestigd in het verzoekschrift en dat de tegenstrijdigheden over verzoekers reisweg en over het slachtoffer van de schietpartij geen betrekking hebben op de verklaringen tussen het eerste en tweede verhoor op het CGVS, maar respectievelijk op de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het tweede CGVS-verhoor en op de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de door verzoeker neergelegde documenten.

Ten slotte werden tijdens het eerste CGVS-verhoor enkel opmerkingen gemaakt over de omstandigheden van het verhoor en niet over de thans aangevoerde gebrekkige kennis van het Engels van de tolk en de interviewer dat voor meer stress zorgde. Ook in het verzoekschrift licht verzoeker niet concreet toe dewelke van zijn verklaringen hier anders door zouden zijn geïnterpreteerd en of neergeschreven of op welke andere wijze verzoeker hieronder te lijden zou hebben gehad. Uit de lezing van het eerste CGVS-verhoor blijkt onder meer dat verzoeker in dit opzicht ongehinderd en op een coherente en gedetailleerde wijze verslag uitbracht van het incident dat aanleiding gaf tot zijn vertrek uit zijn land (gehoorverslag eerste CGVS-verhoor p. 1 t.e.m. 7).

2.4. Zelfs rekening houdend met de minder optimale omstandigheden waarin het eerste verhoor op het CGVS plaatsvond, kan niet worden vastgesteld dat de CGVS onzorgvuldig zijn beslissingen heeft voorbereid, noch dat deze niet stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken en heeft verzoeker bovendien de bijkomende mogelijkheid gegeven om zijn verklaringen af te leggen in een tweede interview met een andere dossierbehandelaar en tolk op een latere datum en dit telkens in het bijzijn van zijn advocaat. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven en had gedurende de ganse asielpprocedure de kans nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen, waarvan hij overigens ook gebruik heeft gemaakt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

3.2. Verzoeker brengt zijn originele Pakistaanse identiteitskaart aan, verwijst hierbij naar de Red Box omslag waarin de documenten werden verstuurd door Q. R. vanuit Zafarwal en meent dat zodoende niet getwijfeld kan worden dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit Zafarwal. De Raad stelt in deze vast dat verzoeker inderdaad zijn identiteit adtrueert, doch dat dit geenszins een bewijs is dat verzoeker tot het moment van zijn vlucht in Zafarwal – of überhaupt Pakistan – zou hebben verbleven nu hij nog steeds nalaat zijn paspoort of andere reisbescheiden voor te leggen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.3.1. Aangaande zijn lidmaatschap van de PML-Q stelt de Raad vast dat verzoeker initieel verklaarde “Ik was lid van de Muslim League (Q) sinds september 2009. Ik werd terzelfdertijd privé-chauffeur van de ex-minister van de Muslim League (Q), nl. S.S.H.S.” (vragenlijst DVZ vraag 3.5). Verzoeker bevestigt in zijn gehoor dat hij chauffeur was vanaf september 2009 (gehoorverslag 28/10/2011 p. 3),

maar stelt dat hij actief was voor de PML-Q sinds 2006 (gehoorverslag 28/10/2011 p. 4), wat haaks staat op verzoekers eerdere verklaringen, temeer daar hij zijn lidmaatschap uitdrukkelijk verbond aan zijn werkzaamheden voor de ex-minister ("terzelfdertijd"). Verzoeker biedt hier geen verklaring voor, derhalve blijft deze tegenstrijdigheid onverminderd overeind.

3.3.2. Verzoeker poogt zijn gebrekkige kennis van de PML-Q te verantwoorden door te verwijzen naar de politieke en maatschappelijke realiteit in Pakistan en naar zijn positie als laaggeschoolde werknemer. Verzoeker overtuigt niet gezien hij stelt van 2006 t.e.m. 2010 voor de PML-Q gewerkt te hebben, waarbij een half jaar voor een ex-minister van deze partij. Immers, zelfs van een laaggeschoolde werknemer kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde politieke lidmaatschap, zeker gezien hij ook voor een ex-minister was tewerkgesteld. Uit de gehoorverslagen blijkt daarenboven dat de dossierbehandelaar eenvoudige en elementaire vragen stelde die eenieder die gedurende ongeveer vijf jaar werkzaam was voor een politieke partij, waarvan zelfs een half jaar bezoldigd, zou moeten kunnen beantwoorden, *quod in casu non*. Waar verzoeker zijn onwetendheid inzake zijn werkgever S. S.-a.-H. probeert te vergoelijken door te stellen dat hij eerder contact had met zijn broer S.I.H.S. overtuigt hij evenmin nu ook dit hem niet kan beletten gedurende deze vele jaren concrete verwezenlijkingen van de partij te kunnen melden, zeker wanneer hij tijdens de verkiezingen soms aanwezig was op de campagne (zie bevestiging in beide CGVS-verhoorverslagen). Derhalve maakt verzoeker noch zijn lidmaatschap, noch zijn tewerkstelling aannemelijk.

3.4. Verzoeker voegt diverse stukken bij zijn verzoekschrift, alsook worden er diverse documenten opgestuurd en op de terechtzitting voegt hij documenten toe. Verzoeker legt onder meer een ondertekende brief van de heer S. F. H. S., broer van S. S.-a.-H. neer. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit nog een andere broer is van S. S.-a.-H. dan diegene die verzoeker vervoerde toen het incident plaatsvond, zijnde S.I.H.S., waarbij ook deze broer stelt dat verzoeker voor hem werkzaam was van 2004 tot 2009 als een "*driver/gunman*". Vooreerst heeft dit schrijven geen officieel karakter en aldus geen bewijswaarde. Verder stelt de Raad vast dat deze brief op diverse punten strijdig is met verzoekers verklaringen daar waar deze stelde slechts vanaf september 2009 effectief werkzaam geweest te zijn bij S. S.-a.-H., verder enkel klusjes gedaan te hebben voor S.I.H.S. (gehoorverslag 20/12/2011, p. 10 en 13) waarbij geen melding gemaakt wordt van S. F. H. S., en nooit vermeld te hebben dat hij een gewapende functie uitoefende. Verder is het bijzonder opmerkelijk dat de brief stelt dat verzoekers leven in gevaar is omdat zijn vijanden hem willen vermoorden, maar er met geen woord wordt gerept over het incident dat hier beweerdelijk de aanleiding van zou zijn geweest, met name de beschieting van 27 maart 2010, terwijl verzoeker de broer van de opsteller van de brief aan het voeren was. Het desbetreffende stuk komt dan ook voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.

3.4.1. Wat de gecertificeerde kopie van de FIR betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker hierin wordt vermeld als "*lijfwachter (...) gewapend met een 12-bore geweer*" en hij op het moment van de feiten de wagen bestuurde. Verzoeker wordt eveneens aangewezen als diegene die N. M. dodelijk verwondde. Dergelijke typering van verzoeker als gewapende lijfwacht (die overigens tijdens het rijden raak kan schieten), staat haaks op verzoekers beweringen enkel een chauffeur en getuige te zijn geweest, die gedurende zes jaar voor deze aanstelling in Peshawar in een textielfabriek werkte (tweede CGVS-verhoor). Daargelaten de foutieve datum in één van de vertalingen van de FIR, werd daarenboven in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker stelde dat een zekere J. bij de schietpartij gedood werd (vragenlijst DVZ vraag 3.5) terwijl uit de vertalingen van de FIR blijkt dat dit een zekere N. M. was. Voor zover verzoekers relaas al waarachtig was geweest, *quod non*, ondergraaft dit nog verder verzoekers asielrelaas. In deze merkt de Raad verder op dat een "FIR" slechts een registratie van een klacht is en niet automatisch leidt tot de behandeling van de klacht, laat staan tot gerechtelijke vervolging. Verzoeker draagt geen enkel element aan waaruit zou moeten blijken dat gevolg werd gegeven aan deze FIR. Gezien verzoekers politieke profiel allerm minst aannemelijk is, kan bezwaarlijk worden verondersteld dat de beweerde klacht of valse beschuldiging politiek geïnspireerd is. Voorts is het neergelegde lijkschouwingsverslag onleesbaar en tenzij wat betreft de loutere vaststelling van de dood van een zekere Y. M. op 27/3/2010, kunnen uit de beëdigde vertaling evenmin nadere indicaties worden afgeleid die verzoekers asielrelaas kunnen ondersteunen. Wat de *business card* van de beweerde Pakistaanse advocaat van verzoeker en de briefwisseling met en het verzoekschrift van verzoekers vorige advocaat houdende aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker geen toelichting verschaft hoe dergelijke

documenten in deze zaak dienend zijn. De omslagen van FedEx, Sky Net en Red Box, brengen in deze niets wezenlijks toe aan verzoekers asielrelaas.

Ten slotte dient te worden benadrukt dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet verder niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.5. Verzoeker geeft voorts een uiteenzetting van zijn reisroute waarin hij poogt zijn tegenstrijdige verklaringen hierover te verzoenen. De nieuwe versie van de reisroute vermag de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het tweede CGVS-verhoor geenszins te wijzigen, derhalve blijft de reisweg ongeloofwaardig te meer nu verzoeker nog steeds geen paspoort voorlegt en zijn tewerkstelling in Pakistan niet geloofwaardig is. Verzoeker toont dan ook niet aan wanneer hij zijn land verliet en in Europa toekwam.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker aanvoert dat *“de ontbrekende documenten werden bijgebracht en nieuwe documenten werden toegevoegd die de geloofwaardigheid van zijn verhaal en gegronde vrees bevestigen”*, gaat verzoeker er echter aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Zoals reeds hoger gesteld, hebben documenten in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK